

2019.02.19-én Kossuth Zsuzsanna születés- és névnapján került sor a Magyar Ápolók Napja országos ünnepségre Budapesten, a Duna Palotában a Magyar Ápolási Egyesület szervezésében.

Az Országgyűlés 2014-ben nyilvánította a magyar ápolók napjává február 19-ét, Kossuth Zsuzsanna, Kossuth Lajos hűgának születésnapját.

A neves alkalmon többek között részt vett Dr. Horváth Ildikó egészségügyért felelős államtitkár és Schmittné Makray Katalin tiszteletbeli ápoló is.

Dr. Horváth Ildikó azt mondta, elkötelezettek, hogy növeljék ennek a szakmának az elismertségét. Az intézkedések között említette a négylépcsős, 72 százalékos szakdolgozói béremelést és a lakhatási körülmények javítását, hogy - mint mondta - az egészségügyben dolgozni ne veszteség, hanem nyereség és öröm legyen a család számára. Az államtitkár úgy fogalmazott, azt kívánja az ápolóknak, legyenek példaképek, hogy a fiatalok felnézhessenek rájuk azért a munkáért, amelyet végeznek. Hozzátette: ez a hivatás sok erőfeszítést kíván, erőt, energiát visz el, de törekedni kell arra is, hogy az egészségügyben dolgozók is megőrizzék egészségüket.

Minya Tünde, a Magyar Ápolási Egyesület (MÁE) elnöke beszédében felidézte, hogy Kossuth Zsuzsanna, az ország első főápolója az akkori szűkös lehetőségekhez képest színvonalas betegápolási rendszert hozott létre, ami nemcsak Magyarországon, hanem Európában is egyedülálló volt. A jelenkorra térve a legnagyobb kihívásnak az üres álláshelyek betöltését, az utánpótlást és a szakmai megbecsültség növelését nevezte meg az elnök. Mint mondta, az utóbbi években történtek lépések az ápolási hivatás presztízsének javítására, ez azonban nem elegendő ahhoz, hogy megállítsa az ápolói létszám drasztikus csökkenését. Pozitív változásként említette, hogy egyre több egészségügyi szolgáltató újul meg, ami jobb munkakörülményeket és javuló eszközellátottságot jelent. Kiemelte, hogy elindult a szakdolgozói életpályamodell kidolgozása, elkészült az ápolásfejlesztési stratégia. Ezen kívül - folytatta Minya Tünde - fontosnak tartják a képzés, továbbképzés átgondolását, olyan képzési rendszer kialakítását, ami gyors megoldást kínál a jelen problémáira. Évek óta szorgalmazzák országos főápoló kinevezését, hiszen az ápolás ügyének képviselete ezzel lenne teljes - fűzte hozzá.

Az ünnepi rendezvény alkalmával **Pro Sanitate** és **miniszteri elismerő okleveleket** adott át a Magyar Ápolási Egyesület elnöke – Minya Tünde -, alelnöke – Bugarszki Miklós -, Dr. Horváth Ildikó egészségügyért felelős államtitkár és Schmittné Makray Katalin tiszteletbeli ápoló. 4 fő kapott Pro Sanitate díjat, 12 fő és két csoport kapott miniszteri elismerő oklevelet. Büszkeséggel tölt el, hogy idén is kapott magas rangú kitüntetést kórházunk dolgozója!

Pro Sanitate díjat vehetett át a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kórházak és Egyetemi Oktatókórház Jóna András Oktatókórház tagintézmény Fül-Orr-Gégészeti Osztályának dolgozója **Takácsné Pócsik Klára**.

Miniszteri elismerő oklevelet kapott a Felső-Szabolcsi Kórházból **Kovács Miklósné** és az **Aneszteziológia és Intenzív Terápiás Osztály ápolói.**

Takácsné Pócsik Klára Az Egészségügyi pályafutását 1986. augusztus 01-én kezdte a nyíregyházi Jósa András Kórház Fül – Orr - Gégészeti osztályán három műszakban dolgozó ápolóként. A Fül – Orr - Gégészeti szakmát már az elején megszerette, hamar beilleszkedett az osztály közösségébe. Munka mellett érettségizett, szakápolói vizsgát tett. Későbbiek folyamán OKJ, majd onkológiai ápolói képesítést szerzett. Hosszú idő óta példa értékű a munkája. Rendkívüli felkészültsége és emberi tulajdonságai révén kivívta munkatársai és felettesei elismerését. Szakmai kongresszusokon képviseli az osztályt, több alkalommal előadást tartott az osztály szakápolási tevékenységéről és a minőségi munkáról. Érdekképviselői szervezet tagja, sokat dolgozik azon, hogy az ápolók, szakdolgozók érdekét képviselje. A helyi munkavédelmi felügyelő bizottságnak évek óta tagja. Képzett minőségügyi szakember, „belső auditor”. A Magyar Ápolási Egyesület alapító tagja. Több mint 30 év után - a mai napig lelkesen fogadja az új technikákat, nyitott a fejlődésre. Türelemmel, figyelemmel segíti a fiatal ápolókat, kollégákat és a hallgatókat, akik elismerik és tisztelik szaktudását. Megbízható, pontos munkavégzése jelentősen hozzájárul az egységgel szemben támasztott elvárások teljesüléséhez. Több évtizedes, lelkiismeretes, pontos munkája mindenki előtt példa.

Kovács Miklósné 1983. június 23-tól a Felső-Szabolcsi Kórház traumatológiai osztályának dolgozója. Első munkahelye lévén, 17 évesen vette fel a fehér köpenyt és lett ápoló a baleseti sebészetben. Sürgősségi osztály még nem lévén, a kezelőben várta a szirénázó mentőautóval beérkező sérülteket és tette a dolgát, segíteni, megmenteni, megfigyelni, ápolni, meghallgatni, elfogadni a betegeket. Műszakos nővérként, általános ápoló, általános asszisztens szakképesítéssel kezdte, majd az évek alatt folyamatosan tanult. Munka mellett leérettségizett, ápolói (54) szakképesítést kapott. 2005-ben Debreceni Orvostudományi Egyetem Egészségügyi Főiskolai Karán diplomát szerzett diplomás ápoló szakon, majd 2010-ben Egészségügyi szociális munkás (MSc) szakon. 2000. február 1-től jelenleg is a traumatológiai osztályvezető ápolója. A folyamatos betegellátás biztosítása mellett végzi feladatát, az osztály ápolásszakmai vezetését, a tevékenységek összehangolását, fejlesztését. Évek során kialakított egy jól képzett ápolói gárdát, mely jó szervezéssel, odafigyeléssel, odaadó gondozással, kollégáival együtt dolgozva szolgálják a betegek gyógyulását. A minőségirányítási rendszer kiépítése óta az osztály minőségirányítási felelőse is. 2011. december – 2016. december között az intézmény ápolási igazgatói feladatait is végezte. Feladatkörébe tartozott: a főigazgató közvetlen irányítása mellett, az intézet által nyújtott ápolási tevékenység felügyelete és a tevékenységek összehangolása. Képzések, továbbképzések koordinálása, gyakorlatra érkező hallgatók fogadása, munkájuk felügyelete. Vezetői tevékenysége kiterjedt az intézmény egészségügyi dolgozóira, és a betegellátásban közvetlenül résztvevő kiegészítő állományú dolgozókra. Intézeti szinten, rendszerben gondolkodás, gyors probléma felismerő és megoldó képesség, önálló döntéshozatal jellemzi. Ez idő alatt a Magyar Ápolási Igazgatók Egyesületének tagja.

Az elmúlt 35 év folyamán valamennyi ápolási tevékenységet megismert és végez a mai napig is, a változásokhoz rugalmasan alkalmazkodva, új ismeretek befogadására nyitottan, személyes példát mutatva. Munkája során magas szintű elméleti tudást sajátított el, nagy szakmai tapasztalatot szerzett, fórumokon, rendezvényeken, értekezleteken személyesen részt vesz, képviseli az intézményt. Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara és a Magyar Ápolási Egyesület tagja.

Aneszteziológia és Intenzív Terápiás Osztály: Nincs olyan osztály, akinek ne lenne kapcsolata az ott dolgozó munkatársakkal. Ezt a központi szerepet adja az a feladat, amelyet ők önzetlenül felvállaltak. Potenciálisan minden más területről pillanatok alatt kerülhet olyan állapotba az ellátott beteg, hogy az AITO-sok segítségét kell kérni. Nem beszélve arról az esetről, amikor a kórház bármely területén azonnali újraélesztést kell megkezdenie annak, aki éppen a közelben tartózkodik, de megnyugtató tudni mindenkinek, hogy van egy „CSAPAT” a háttérben, akiket bárhonnán és bármikor lehet hívni, 2-3 percen belül ott vannak. Jó ezt a biztonságérzetet megélni, jó tudni, hogy rájuk számíthatunk bármikor! Magunkban néha azt kívánjuk, ne legyen rá szükség, de mint tudjuk, az Élet mindig hozhat nem várt fordulatot! És akkor ott van a hívó szó, ott van az odaérkező csapat, és ott van a segítség! Munkájukat az emberségesség, az empátia, a segíteni akarás jellemzi, ők azok az emberek, akik az ápolói hivatást választották, valamilyen különös képességgel és adottsággal rendelkeznek, ami semmihez nem hasonlítható. Amikor megkérdezzük tőlük, hogy tudjátok az intenzív osztály munkáját ellátni, hogy bírják a napi megterhelést, akkor nem is értik miről beszélnek. Nekik ez a természetes. Jó, hogy vannak nekünk! Az egészségügyön belül számos olyan terület van, ami közül választhatunk, amikor döntés előtt állunk, melyik területén is helyezkedjünk el. Akik itt dolgoznak ma is ezt tennék, itt helyezkednének el. Itt alakulhat ki legszorosabb kapcsolat beteg és ápoló között. Amikor a kiszolgáltatottság érzése a betegben a legnagyobb és a tehetetlenség nagyon sokszor keríti hatalmába az ágyban fekvő embert. Nem más ez a terület, mint az intenzív ellátásra szoruló emberek ápolása, amit ma és mindig felfoghatatlannak, megérinthetetlennek tartottak még az egészségügyi dolgozók is. Valahol mindig az ápolás csúcsát jelentette és jelenti ma is. A korral haladva sok esetben szaporodnak meg a problémák, egészségünk hanyatlik, és itt van nagy szerepe a beteget ellátó személynek. Az ágyban fekvő ember nem tud egy pohár vízért kinyúlni, nem tud önállóan étkezni, de még csak egy zsebkendőt sem tud magához venni. Mindenben segítségre szorul ahhoz, hogy szükségleteit ki tudja elégíteni. Ehhez van szükség rájuk, és a társaikra. Itt nem marad az, aki kevés empátiával rendelkezik, itt a lelkiismeret az erény. A napi munkájuk mellett bekapcsolódnak a kórházunk által szervezett egyéb tevékenységekbe is, mert a csapatmunka azt kívánja meg, hogy ne csak a „műszak” alatt tartsanak össze, hanem az egészségügy adta más feladatokból is vegyék ki a részüket. Segítségadásra mindig szükség van. Elmennek szűrésekre, amikor a városban és a környező településeken megjelennek a kórház színeiben és mérhetik a „vitális paramétereket”, amikor tanácsot adhatnak egy tanácstalan, laikus embernek. Amikor kihívásokkal találkoznak, szinte azonnal gondolkoznak rajta, hogy lehetne kipróbálni magukat a napi megmérettetéseken túl is.

Ezért fogadták el a felkérést már 3 éven át az Egészségügyi Szakdolgozói Kamara által meghirdetett területi versenyre. Már az elsőnél érezték, hogy ebben van” valami”, amitől megnő az adrenalin szintje az embernek, amivel olyan jó „megbirkózni,” mert ez olyan kihívás, ahol lehet győzni és szakmailag fejlődni. Igaz, hogy sok energiát kell befektetni, de ha a szorgalomhoz egy kis szerencse is társul, akkor már megérte. A jó csapatmunka szellemében segítik és támogatják egymást. Munkájuk és holisztikus szemléletük példaértékű. A hivatástudat, a segíteni akarás az, ami minden nehézségen felülemeli az itt dolgozó ápolókat.

Minden nap összetartásról és mindennap összetartozásról tesznek tanúbizonyságot. Ők azok, akik egy tekintetből vagy egy szemvillanásból máris értik, mit szeretne a másik. Ehhez

hihetetlen bele érzőképességük segíti őket, melynek eredménye a sikeres életmentés, a sikeres újraélesztés, a sikeres betegellátás. Megtanulták azonban a kudarcot is, hiszen mint tanultuk, az ápolónak tudnia kell a veszteséget is kezelni. Nem egyszerű, de mégis el kell fogadni, amikor elvesztettünk valakit és azt is, amikor egy versenyen nem mi vagyunk a dobogó felső fokán. Azonban azt a nagyszerű érzést, hogy megtanultak ezáltal küzdeni, és megtanultak remélni, adja az eredményt. A kitartó munka pedig, meghozza a kívánt eredményt. Ezzel a kitartással sikerült ennek az összetartó, nagyszerű csapatnak a megyében a 6 csapat közül elsőnek lenni, és ezáltal eljutni az országos versenyre, megküzdeni a másik 19 csapattal, akik hasonló elhivatottsággal érkeztek, hiszen mindenki győzni szeretett volna.

Nekünk büszkeség és jó érzés, hogy országos 7. helyezést értek el. Mi a mindennapokban mindig számíthatunk rájuk és tudjuk, ha hívjuk őket, nem hagynak cserben bennünket. Mert ők igazi ápolók, ők igazi bajtársak!

Kitüntetetteknek szívből gratulálunk!

“...egy legyen tehát bennünk is az akarat, felkeresni a szenvedést, s enyhíteni azt”.
(Kossuth Zsuzsanna)

Juszku Erzsébet
MÁE megyei vezető